



Fyrsta »bræv« Sundsteins til Føroya fólk

Dómadagsroðan ólavsóka 1989

I Jerusalem hava tey grátimúrin — i Føroyum hava vit Kirkjubómúrin — eitt ikki fullfíggið monument til minnis um maktnisnýtslu i Guds navni — symboliserandi markleysa eyðræning og tvingsilsútskriving av skattum, tvangsarbeiði, neyð, deyða og elendigheit.

Tann, sum tá á døgum, av svongd royndi at livbjarga sær, var deyðadømdur og avrættaður og avsalaða líkam hins avrættaða var vanærliga latið i »gloymskunnar hav«.

Tað msigst, at søgan endurtekur seg og mangt er ið ber boð um hetta. Ólavsókuroðun úr tinginum kann neyvan kallast annað enn ein søgulig marra — eitt uppafurgriðið skrimsl og størsta afturstig nakrantíð.

Meðan hamarin, við afturvirkandi megi verður reiggjaður og 6/10 av tinni inntøku verður handlegd (fyri ikki at siga ræð) — so stinga seg upp status-symbolskar borgir (kapitaliseraðar við avskrivningarmilliónum i álmanakka-vis) hjá handilssamkomum, peningasterkum átrúnaðarlígun felgs-

skapum og ikki minst peningaróktingarstovnum (revisorborgir) — meðan Schubert, Debussy og Beethoven á ólavsóku 1989 vóru forvistir til ein almennan skúla, ið fleyt yvir av urinalari óhumsku, Tórshavnar kommunuskúli, heilt og púra stóran ið vanrøkt — líknar ringasta slum (undir hondum mikla badmintonspælara Tórshavnar býráðs).

Ballíð er buði — ólavsókan er av og revisorgreipin hevur i einum sansaleysum rúsi reiggjað svorið og skorið at beini — meðan landið alt venar seg ónskriliga, meðan fólk ið alt vaknar við kaldan dreyum — eyðrænt!

Vit søu og hoyrdu nýggja keisaran i teim nýggju klæðunum við ti nýggju røðuni — — —

Ein sluttur fyrri ein slatur, jánkasligar snaringar, líka so gjøgnumsigtigar og láturligt naivar sum tvassvi um endurvunnið kreditivíð i Jyllandsposten fyrri fjúrtan døgum síðani.

Smadreingirnir i nasjonalistaflokkinum rýmdu av tingi, tá ið apukatalíknandi »andspávin« i »samhøringhedspartiet«

skákaði reint cerimonielt. — Annað er so at hesi kotafyl i somu atløgu vanærðu Føroyar og Føroya Løgting.

Nýggja talan hjá nýggja keisaranum i teim nýggju klæðunum, man ivaleyst vera størsta vónrot nakrantíð.

Fyri nýggju ungu ættarliðini var hetta einki minni enn knivur i rygg.

Eitt land uttan møguleikar og uttan nakað utlit til møguleikar — hvørki so ella so — i allari framtíð — hetta var boðskapur harrans i teim nýggju klæðunum — ein ungdomur domdur til at stríðast við »afturbæring« av otejlendi milliónum til nakrar nálastríputar bítandsklientar, ið teljast kunnu á einari hond eru teir nevndir, eru teir kendir, hetta var dómurin, ið feldur var á ólavsóku 1989.

Ellintur biskupur varð feldur — múrurin stendur eftir og tíðin man vera komin til at »fella« múrin, og alt tað hann stendur fyri.

Ein eygleiðari

Ikki rottuhvin, men heldur innanhýsis grasrótauppgerð

Ikki rottuhvin harra Pauli Ellefsen, men heldur skuldi tú verið eitt sindur varin ella bangin fyrri innanhýsis grasrótauppgerðini, sum er tiltakandi i Sambandsflokkinum.

Tað er bert at lesa greinina hjá Kristen Vestergaard i Dimmalætting nr. 76 fyri 8. juli 1989.

Og so aftursvar titt i Dimmalætting til nevndu grein 15. juli i Dimmu nr. 79. Undirmetandi og niðursetandi, eyðkennislag titt: »Jeg alene jeg«.

Tað at Atli Dam i einum heitum orðaskifti á lögtingi hevur fortalað seg, tað er livandi við, men tað at leiðarin i tí annars fyrri sakligheit kenda Sambandsflokk, kaldur og kyniskur setur seg niður, og skuldsetur ein heilan flokk, og tekur so navngivnar persónar i almennum størvum, og skrásetur teir við tí lægsta, sum nevast kann, og ikki bara tað, men somuleiðis hóttr tey og teir úr Javnaðarflokkinum, sum loyva sær at hava eina aðra meining enn Pauli Ellefsen og verðandi samgonga.

Tað má verða tað mest skelkandi, sum sett er upp á prent, ja skula vit sammetta blaðskrivning, so er skrivningin i Oyggjatiðindi og Dagblaðnum at meta við sunnudagslesnaður.

Hetta er skelkandi, og ikki var roknað við, at slikt fór at endurtaka seg.

Vit eru nokur, summinast og onnur kunnu lesa seg til, hvat hendi i Týsklandi i 1930.

Ein skuldi ikki trúð, at 20. april skuldi havt slíka avíkan. Vonandi endurtekur søgan seg ikki.

Kristen Vestergaard visir i grein síni i Dimmalætting nr. 76 fyri 8. juli 1989 á, at sambandsflokkurin undir leiðslu Paula Ellefsen hevur slept rotur sínar. Hann er blivin ein flokkur, sum verjur rentuspekulation i milliónauppheiddum fyrri so at pina láginntøkina við kreppu i fiskivinnuni sum beiti. Gloymdur er lagkókubiti floksformansins.

Atfinningar at hesi niðingsgerð sambandsflokksins, har teir sum treyt fyrri



samgongu við Tjóðveldisflokk, kravdu láginntøkumarkið fyrri tvungnari uppsparing flutt frá 200 túsund til 120 túsund, hvønn hetta rakar, sakar ikki Paula Ellefsen, tað er fyrri hann peanuts.

Tað sakar meg ikki, at atfinningar minar verða smmettar við rottuhvin, rottan hevur fleiri holar. Spurningurin verður, nær láginntøkanikki hevur tak yvir høvðið, takka verið

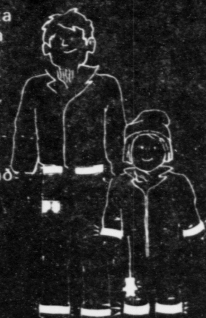
harðrænda politikki sambandsflokksins: Sum tíðuliga verður sagt frá i grein Kristen Vestergaards i Dimmalætting nr. 76, 8. juli 1989, og sum tú i aftursvari tinum ger láturvert. Men spurningurin verður, hvør i seinast lær. Vit hava ikki gloymt herferð tina i skrokkamilliónum.

Dit mál berøber dig.

Sverre Midjord

Børn og ung

Til henda aldurin eru ymisk endurskinssløg at seyma upp á klæðini. Sita tey á røttum staði, virka tey eins væl og endurskinsspaldrið (sí myndina). Nógv best sæst tú, hevur tú bæði endurskinsspaldur og áseymað endurskin. Smærru börnini eru best tryggjað við áseymaðum endurskinsbondum á yvirklæðunum. Verið umhyggjin við børnunum — latið tey siggjast i myrkri.



Verið umhyggjin — nýtið endurskin!